

løsningerne i fællesskabet og ikke kun passivt modtager de offentlige ydelser. Det er forudsætningen for, at fællesskabet overhovedet har ressourcerne til at yde sit til, at den enkelte kan tage vare på sig selv.

Vi har i Det Radikale Venstre ved flere lejligheder – bl.a. på vores sommergruppemøde og også ved det nytårstævne, som fandt sted for 2-3 uger siden – risikeret at bevæge os ud i det minefyldte farvand, som består i at prøve at beskrive, hvad der er kerneopgaverne, hvad der er de basale opgaver i velfærdsstaten, hvad det er for grundlæggende ydelser, vi skal sikre borgerne, og som så langt overvejende skal finansieres af skatter og afgifter.

Og dér peger vi så på – og det er der nok nogle, der er uenige med os i – at det drejer sig om at sikre velfungerende former for børnepasning og at sikre alle en ordentlig folkeskoleuddannelse og mulighed for en efterfølgende kompetencegivende uddannelse af længere- eller korterevarende varighed. Det drejer sig også om at sikre mulighed for understøttelse efter hjælp til selvhjælp-princippet, et velfungerende sygehjælpssystem, folkepensionens grundbeløb og en tilstrækkelig god omsorg til ældre, der har et behov for omsorg. Det drejer sig også om at sikre et sikkerhedsnet for de personer, der ikke kan klare sig selv; her kan jeg nævne narkomaner, handicappede og kronisk syge, men det er ikke en udtømmende opremsning, det er en eksemplificering.

Det opfatter vi i Det Radikale Venstre som velfærdssamfundets kerneområder, og det er det, vi også i den reform, som vi nu er i fuld gang med at debattere, vil prøve at fastholde, som det er.

Men vi har også fra radikal side prøvet at finde ud af, hvordan vi så kan komme videre, hvad det er for ting, vi så vil reformere, og hvad det er for målsætninger, vi vil stille op. Vi har opstillet nogle målsætninger sådan på mellemlang sigt, kan vi sige.

Og her vil jeg nævne, at antallet af modtagere af overførselsindkomster i alderen 16-66 år – og deri inkluderer vi ikke SU, det må man kunne forstå efter det, jeg sagde før om uddannelsestilbudene – skal ned. Vi tør godt vove pelsen, selv om det da godt kan være, at det ikke kan holde, med et mere konkret mål: I den kommende 10-års-periode skal vi prøve at reducere det fra, hvad det er nu, nemlig ca. en fjerdedel af den pågældende befolkningsgruppe – ikke af den samlede danske befolkning, men af aldersgrup-

pen 16-66 år – til en femtedel. Det er vores bud på et lidt mere konkret sigte på mellemlang sigt.

Hvad de marginaliserede angår, vil vi også meget gerne reducere antallet. Vi siger: Hvorfor ikke i de næste 10 år halvere det? Det er en overkommelig opgave, det er et mål, vi gerne vil sætte os.

Og så med hensyn til de ældres tilbagetrækningsmønster, seniorpolitikken – som jeg igen vil sige, at jeg kommer mere konkret ind på i slutningen af mit indlæg – vil vi gerne igen over en 10-års-periode, et decennium, et årti, søge at få genetableret det mønster, vi så i 1980'erne, hvor den reelle tilbagetrækningsalder ikke var så lav, som den er i dag.

Og endelig som det fjerde af de mellemlange sigtepunkter vil vi gerne nå til, at andelen af unge, der gennemfører en ungdomsuddannelse, er bragt op på 95 pct. for den næste 10-års-periode.

Det er jo nogle konkrete mellemlange sigtepunkter, som jeg godt kan forestille mig, at man kan få en debat om.

Lad mig så sige noget om præmisserne for at tage fat på det nu i denne periode. Det er økonomien, jeg her vil pege på. Det er meget rigtigt, som jeg også sagde til hr. Flemming Oppfeldt – og jeg synes, det var sympatisk, at han gik ind i et mere idealistisk forsøg på at beskrive, hvad indholdet så skal være – og hr. Villy Søvnald har også meget ret i, at vi har behov for at diskutere indholdet, men det vil jo være helt uden sans for realiteter, hvis vi ikke forholdt os til de økonomiske muligheder for at gøre noget af det her.

Og dér er det vores overvejende opfattelse – og det tror jeg jeg egentlig vi er ganske enige om alle sammen, når det kommer til stykket – at vore muligheder for at reformere og revidere og dermed også forbedre og tilpasse vor velfærdsmodel er langt bedre, når økonomien er i orden, end hvis økonomien har det skidt.

Vi skændes jo i mange andre sammenhænge om, hvor god økonomien så er, og hvor meget regeringen skylder, og hvor meget det er det ene og det andet og det tredje. Men jeg tror godt, vi kan blive enige om, at vi i dette år og i forrige år og i en overskuelig fremtid har udsigt til at stå i en ganske enestående situation med harmoni mellem de vigtigste økonomiske faktorer i samfundsøkonomien. Vi har fået de offentlige budgetter i balance, vores betalingsbalance viser overskud, vi har – det var tiden, der gjorde mig lidt forskrækket; jeg var ikke klar over, at jeg